

Наўзабаве чытачы разгорнуць майскія кніжкі нашых літаратурна-мастацкіх і грамадска-палітычных часопісаў — «Полымя», «Малодосці» і «Беларусь».

ix — нарысы Э. Карпачова і М. Досіна, артыкулы З. Доктарова і Г. Загорданага, выступленне заахатніка колгасца імя Урычкіна Гомельскай вобласці Людмілы Цалюковічай, карэспандэнцкія рэпартажы, замалюўкі.

Што публікуюць часопісы ў раздзеле крытыкі, літаратурна-мастацка-дэмакратычнага працягу дэкабрыядаў расійскай вядомых майстроў беларускай літаратуры «пра час і сабе».

На старонках «Малодосці», пад рубрыкай «На арбіту камунізму», «Пра нашы маральныя коды», «Гары, камсамольскія агенкі», змешчаны артыкулы і нарысы Уладзіміра Навіцкага, Аркадзя Савельчыка, Уладзіміра Юрчыка, Барыса Прыходзькі, Захара Фейнікі і інш.

Пятро ПРЫХОДЗЬКА ПАРТЫ ЛЕНІНА Я твой, партыя, сын, Працядай твой і воін.

Ты мне шчасце дала, акрыліла ты лёс мой, Радасць працы і мір ты прынесла ў мой дом.

Кручок аскачоў, і яна апынулася ў зямлянцы. Ніхто яе не затрымліваў. Яна падышла да Валодзі. Ён ляжаў на белае прасцінае, пакрыты прасцінаю і сам быў, як прасціна.

Вырашаеш мой лёс не адною асобай, А усёй ленинскій дружнай і мудрай сям'ёй.

Брат мой! Кроў Леўскага ў жыллах пупсець тваіх, Кроў Каліноўскага ў сэрцы стучоць мамінь.

Думка ўзварыць эшалон апошні час не пакідала Яшона. «Што такое вінтоўка або нават аўтамат?» — думала яна.

Тут, у гарах і дэлінах, стагоддзе назад Сямлі і горды апостал свабоды хадзіў.

Што за бада, што не зналі адзінаго Гэтых імён у душы майёй не разлучыць.

Яна знайшла некалькі мерзлых ягад, з'ела іх, Цяпер, калі трохі абгарэла, голад адчуваеш яшчэ больш.

Мікола АГРАМЧЫК

У ДОМЕ ЯКУБА КОЛАСА

Здаецца нават, што дзвярны праём тут павучаў, калі цяпер сюды ўваходзіш са двара...

Рыгор СЕМАШКЕВІЧ

За ліўнямі, за арнамі вясламі, У ірэй песнях і юнацкіх мар Юціер — на Дзяткавіччыне пасялан.

Мікола КУПРЭЗ

Недзе далёка — атамныя выпрабаванні... А тут, на Палесці, над раздзелам духмяных траў

Васіль ХОМЧАНКА

З вёскі я атрымаў пісьмо, Жонка прасіць прыехаць па Толька, бо той не дае нікому спакою: то стараецца залезці на вільчыні хату, то на высокі перкан, а надоечы вечарам забраўся на самую вяршыню вязы.

Галіна ВАСІЛЕўСКАЯ

МАЛАНКА ўНОЧЫ

Урывае з дакументальнай аповесці

— Нічога, нічога, мне пелья, я мадала. Мне сорамна мерзнуць. І яна памагла Палагеі Аляксандраўне апраўцаваць.

— Ты тры, дзятка, я і цябе шукаю. Вось зраць я табе чаю дам, сагрэеш, сэрца і аддасць. — Палагея Аляксандраўна распяляла піншур.

— Гэта табе... Думаў заўтра аддаць... а прыходзіцца сёння... — Твар яго скрываў ад болю, і ён гуцна, прыглядаючы, нібы прастанюць.

— Твой аўтамат не будзе ржаветь, абцяпае табе гэта... Труну апусціў ў магілу, засыпаў лі пяском. Праграмыць развіталы салот, партызаны нізка схілілі галовы над магілай таварыша.

— Ты вяду, за тваімі плячымі Радзіма, гэта значыць і наш дом, і наша школа, і наша мама, і мільёны мам, якіх адправілі сваіх сям'ёў і дачок на страўную бітву.

Пятро ПРЫХОДЗЬКА

ПАРТЫ ЛЕНІНА

Я твой, партыя, сын, Працядай твой і воін. Ты мне шчасце дала, акрыліла ты лёс мой, Радасць працы і мір ты прынесла ў мой дом.

Памёр ён пад раніцу, калі на ўсходзе ледзя пачынаў заміраць дзень. Маленькая працяса моўкі ішла за сям'ёй. Вярталіся ў лагер. У Рымініх вушах стаялі словы доктара.

— Ты тры, дзятка, я і цябе шукаю. Вось зраць я табе чаю дам, сагрэеш, сэрца і аддасць. — Палагея Аляксандраўна распяляла піншур.

— Ты вяду, за тваімі плячымі Радзіма, гэта значыць і наш дом, і наша школа, і наша мама, і мільёны мам, якіх адправілі сваіх сям'ёў і дачок на страўную бітву.

— Ты вяду, за тваімі плячымі Радзіма, гэта значыць і наш дом, і наша школа, і наша мама, і мільёны мам, якіх адправілі сваіх сям'ёў і дачок на страўную бітву.

Галіна ВАСІЛЕўСКАЯ

МАЛАНКА ўНОЧЫ

Урывае з дакументальнай аповесці

— Нічога, нічога, мне пелья, я мадала. Мне сорамна мерзнуць. І яна памагла Палагеі Аляксандраўне апраўцаваць.

— Ты тры, дзятка, я і цябе шукаю. Вось зраць я табе чаю дам, сагрэеш, сэрца і аддасць. — Палагея Аляксандраўна распяляла піншур.

— Гэта табе... Думаў заўтра аддаць... а прыходзіцца сёння... — Твар яго скрываў ад болю, і ён гуцна, прыглядаючы, нібы прастанюць.

— Твой аўтамат не будзе ржаветь, абцяпае табе гэта... Труну апусціў ў магілу, засыпаў лі пяском. Праграмыць развіталы салот, партызаны нізка схілілі галовы над магілай таварыша.

— Ты вяду, за тваімі плячымі Радзіма, гэта значыць і наш дом, і наша школа, і наша мама, і мільёны мам, якіх адправілі сваіх сям'ёў і дачок на страўную бітву.

Галіна ВАСІЛЕўСКАЯ

МАЛАНКА ўНОЧЫ

Урывае з дакументальнай аповесці

— Нічога, нічога, мне пелья, я мадала. Мне сорамна мерзнуць. І яна памагла Палагеі Аляксандраўне апраўцаваць.

— Ты тры, дзятка, я і цябе шукаю. Вось зраць я табе чаю дам, сагрэеш, сэрца і аддасць. — Палагея Аляксандраўна распяляла піншур.

— Гэта табе... Думаў заўтра аддаць... а прыходзіцца сёння... — Твар яго скрываў ад болю, і ён гуцна, прыглядаючы, нібы прастанюць.

— Твой аўтамат не будзе ржаветь, абцяпае табе гэта... Труну апусціў ў магілу, засыпаў лі пяском. Праграмыць развіталы салот, партызаны нізка схілілі галовы над магілай таварыша.

— Ты вяду, за тваімі плячымі Радзіма, гэта значыць і наш дом, і наша школа, і наша мама, і мільёны мам, якіх адправілі сваіх сям'ёў і дачок на страўную бітву.

Малюнак Г. Сямарохова да дакументальнай аповесці Галіны Васілеўскай «Маланка ўночы».

